

Vem, da bodete nevoljni radi tega; sam priznavam, da smo žalili moža. Ugnali smo ga sicer, pa tudi sami smo se ugnali: nobeden si prav ne upa mimo prodajalnice, no, in mene je ugnala bolezen.

„Das ist der Fluch der bösen That“ . . .
Sklenil sem, da stopim jedenkrat, ko ozdravim, k njemu ter ga poprosim odpušcanja. Potem oprostite brez dvoma tudi Vi

svojemu

Ivanu.

Roži.

(Pesniku Ganglu za spomin.¹⁾)

Vrtnica, pevcu cvetka pomenljiva,
Cveteš prijazno sredi mi gredice;
Kraljica si, prekašaš vse cvetlice,
Kar pestra jih rodi vrtnarja njiva.

Duha kot ti nobena ne razliva,
Nobeni ne žari tako se lice;
Nobena tudi, kakor ti, bodice
Pod cvetom pestrim tajno ne prikriva.

Podoba ti si pevčeve usode:
Ime žari se pevca v zlati slavi
In pevski duh njegov bodri narode.

A v srcu skriti trni so krvavi,
Ki zanje svet ni vedel in ne bode —
Zato nihče srcá mu ne ozdravi.

F. S. Finžgar.

¹⁾ Primerjaj str. 613 tega letnika.

L. Jeranu v spomin.

(Spisal dr. Fr. L.)

To leto nam ne sme minuti, da ne bi v tem listu jednemu izmed najboljših sinov slovenskih izkazali dolžne časnikarske časti. V mislih nam je Luka Jeran, katerega kaže današnja podoba kot jeruzalemskega romarja in v najboljših letih.¹⁾ Da, Jeran je vreden tudi dvojnega in trojnega spominika! Le malo in slabo je, kar povemo danes pokojniku v spomin, vendar bolje tudi to nego nič. Saj bi se bilo skoro brez častnega spomina poslovilo letošnje leto od njegovega groba. A ne maram pisati pokojnikovega obširnega življenjepisa, saj je pišejo sedaj drugi: marveč le nekaj kratkih črtic, posebno o njegovem lepem značaju, bodi pokojniku za venec na grob.

Luka Jeran se je rodil dne 16. vinotoka l. 1818. v Javorjah²⁾ pri Škofji Loki. V Loki je hodil v ljudsko šolo, na gimnazijo pa je šel v Karlovec, ker ga zaradi prevelike starosti niso sprejeli v Ljubljani. Šolanje v Karlovcu je bilo za Jerana jako koristno; tu se je navzel narodne ideje, tukaj je dobil širok razgled v slovstvu in pač tudi navdušenost za slovstveno delovanje. Seveda se je pri frančiškanih utrdil še v verskem prepričanju in življenju. V šesto šolo je prišel pa v Ljubljano l. 1840.; tukaj je do-

vršil tudi filozofijo v dveh naslednjih letih, v katerih se je pridno pečal s slovenščino. Pokojni Marn, ki je gotovo najbolj poznal Jerana in mu bil najtesnejši prijatelj, piše, da se je Jeran že tedaj bavil s srbsko, češko in drugimi slovanskimi književnostmi; pridno je prebiral tedaj najbolj znane slovanske pisatelje. Tedaj je tudi zlagal prve pesmi. L. 1843. je vstopil v ljubljansko semenišče in se posvetil duhovskemu stanu. V semenišču je napredoval vrlo v vseh naukih, posebno pa se je učil jutrovskega jezika. Za mašnika so ga posvetili l. 1845., l. 1847. poslali za kapelana v Poljane, kmalu potem v Horjul in leta 1851. postavili za kapelana pri sv. Petru v Ljubljani. Gorečnost za sv. vero in ljubezen do nevernikov ga je gnala v misijon: l. 1853. je šel z drugimi tovariši vred v Afriko, da bi bil ob strani Knobleharjevi blagovestnik za osrednje afriške dežele. A huda bolezen ga je zavrnila iz Afrike v domovino, in isto tako še drugi pot, ko se je napotil tje. Doma je bil kapelan v Trnovem v Ljubljani več let, in urejal „Zgodnjo Danico“, za katero je že poprej deloval ves čas njenega življenja. Leta 1869. je popustil kapelanijo in odtlej živel samo za „Danico“ in pisateljstvo, dokler ga niso l. 1882. izvolili za šenklaškega kanonika, kar je ostal do smrti. Letos meseca malega travna je nenadoma oslabil. Sodili smo, da ima hripo in nismo slutili nič zlega. A naposled se je videlo, da je moč izginila in da je Jeranovo

¹⁾ Slika na strani 384. nam kaže Jerana v poznejših letih in izraža posebno njegovo prijazno lice in njegov živi pogled.

²⁾ Na rojstvenem domu so Jeranovi častilci že letos, dne 14. kimovca, vzdali spominsko ploščo.